

[Margrete Auken]

vred, at jeg skulle have en irettesættelse. Dernæst vil jeg sige med lige så megen blidhed i stemmen, som jeg kan: jeg har også gjort mig megen umage, fantastisk megen umage. Jeg har talt med en masse folk og har tænkt mig mægtig godt om, og jeg er altså ikkø klogere, end jeg er. Jeg er for dum til at leve de steder, hvor det vage og det uforpligtende gælder. Jeg kan ikke leve af velviljen.

Jeg synes også, at ministerens redegørelse var meget sympatisk – det tror jeg også jeg sagde – men når man går ned i de ting, der står i den, opdager man, at ministeren har beskrevet sin nød meget godt: hvad er det, der sker, hver gang man kommer til at tænke konkret over normer og etik? Ja, så går det galt. Det er netop det, vi andre erfarer masser af gange. Når man er ude i den berømte folkelige debat, reagerer folk jo sådan, at de ikke vil finde sig i, at vi står og siger på den ene side og på den anden side og mjø, vi skal jo også passe på, det er også for meget, og vi skal i hvert fald ikke osv. Det vil de ikke gå med til. De kommer med konkrete eksempler, og så er vi på den. Så er der ikke nogen smutveje ud af det ved at henvise til den hvidkittede forskning: De kan altid trykt henvende Dem til Deres læge. Det var dér, jeg kom ind på den hvidkittede forskning, for det var det sted, jeg kunne opleve et konkret budskab i redegørelsen. Som jeg sagde, tror jeg ikke, det var ministerens klo; det var en anden klo, jeg så i den. Jeg citerede faktisk adskillige steder i ministerens redegørelse og vil egentlig frygtelig gerne have svar på det; det kan godt være, jeg ikke kan få det nu, men så ved anden lejlighed. I indledningen står der, at vi både har hensynet til vores menneskesyn og hensynet til den fri forskning som to adskilte ting. Der står, at vi som det første skal genskabe tilliden mellem den lægelige forskning og befolkningen. Umiddelbart efter står der, at befolkningen er ligestillet med forskningen. Det er de steder, jeg reagerer tordnende på, for disse vidunderlige forskere må også ud at møde folk, der bliver konkrete, så der bliver flosser i kanten af det, vi troede var vores normer, og så må vi altså gøre noget ved dem, for så er de forkerte.

Hanne Andersen (S):

Ministeren fremsatte nogle spørgsmål og gav udtryk for forundring. Jeg vil gerne sige om den offentlige debat, at det blandt de

mange artikler og kronikker oftest har været eksperter og højtuddannede kronikører, der har debatteret; det var kun i spørgsmålet om rugemødre, menigmand kom til at præge debatten.

Vedrørende råd og vejledning henviser ministeren til et bestemt sted i redegørelsen. Ja men vi synes, det skulle stå ved hver eneste problemstilling, at der var brug for råd og vejledning.

Vi synes ikke, der er grundlag nok i den debat, der nu er ført, og i den rapport, der foreligger, til at tage beslutning. Vi synes heller ikke, at det er nok, vi fortsætter med at læse os skæve i hovedet på rapporter og udenlandsk litteratur, og hvad vi ellers kan finde frem; vi må have kulegravet sagen noget mer, og vi må have mere oplysning, som vi har har sagt hele tiden.

Der er ikke kun forskel på ordene, når vi taler om kommission, og når andre taler om det råd, der er omtalt i rapporten. Vi siger, at der skal afgives delrapporter; vi skal naturligvis ikke vente til 1989 med at skabe den nødvendige lovgivning; delrapporterne skal bl.a. være med til at skabe grundlag for, at vi får lovgivningen på rette tid og sted.

Åbne møder og informationspligt, herunder også at sekretariatet skal ansætte en informationsmedarbejder, er nødvendigt for at få informationen ud. Vi synes somme tider, at det er enkelt at få informationen i debatter, men i virkeligheden er det ganske svært at få hele informationen ud.

Hvad angår placeringen og nedsættelsen af kommissionen, synes vi, det kunne være rart, at ansvaret lå hos folketinget. Modellen er også set, som fru Helle Degn nævnte det, i forbindelse med teknologivurdering. Kommissionen skal også hele tiden stille forslag til fornyelse af sit kommissorium, så kommissionen ikke bliver sat uden for muligheden for at bedømme den nye udvikling, som vi forudser hele tiden vil komme. Kommissionen skal også afslutningsvis afgive indstilling om, hvorvidt den skal fortsætte eller der sker en anden fortsættelse, men vi synes, det er vigtigt, at der selv med delrapporter bliver en afgrænsning af denne kommissions arbejde.

Vi har været glade for debatten og for, at mange har givet tilslutning til, at nedsættelsen af en kommission bør ske i folketinget. Vi synes, det vil være spændende fremtidig at skulle debattere disse spørgsmål, så vi i